

HỒI THỨ BỐN MƯƠI BẢY
QUỖI KẾ ĐA ĐOAN

Như là chạm mặt tử thần, vừa thấy Trầm Lăng là chân tay của Kim Bất Hoán chợt nhẹ mềm như bún...

Trầm Lăng chỉ cất tay lên nhẹ nhẹ, từ trên nóc rạp Kim Bất Hoán đã lăn tròn xuống đất như ống trượt.

Chu Thất Thất thấy Trầm Lăng xuất hiện, tay chân nàng cũng nghe bải hoải, miệng cứ lẩm bầm :

- Thôi rồi...kể như bao nhiêu công trình đổ sông trôi chợ...Bao nhiêu tâm kế suốt bấy nhiêu ngày, vừa gặp Trầm Lăng đều tan thành mây khói .

Thắng Huyền kêu khe khẽ :

- Trầm Lăng...quả là một con người lợi hại .

Chu Thất Thất rít lên :

- Không, hẳn không phải là người, hẳn là quỷ...Người trên đời này bất cứ ai cũng không làm gì hẳn được...Bất luận âm mưu gì, độc kế gì hẳn cũng đều biết, đều phanh khui tất cả. Hẳn là con quỷ sống .

Tiếng quát tháo vang lên, Kim Bất Hoán đã bị môn hạ Cái Bang trời ké. Quân hào tùm năm tùm bảy, kẻ bàn thế này, người bàn thế khác, chung qui cũng chỉ nói đến một tên, bàn tán một người : Trầm Lăng .

Chu Thất Thất càng tức hơn nữa, giả như mà không có ai có lẽ nàng đã gục xuống bàn khóc rống cho hả hơi...

Nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, nàng cố gắng dần, nàng dòm quanh và lên lên đưa tay lên dụi mắt.

Nàng không muốn ngó Trầm Lăng, nhưng cứ mỗi lần ngẩng mặt thì người thứ nhất mà nàng bắt gặp cũng vẫn cứ là hắn, y như là giữa đám đông này chỉ có một mình hắn cao hơn tất cả, chói lợi hơn tất cả

Mà quả thật là như thế chứ không phải do ám ảnh. Trầm Lăng vẫn rạng rỡ như bất cứ lúc nào, miệng hắn nụ cười như không thể tắt.

Hùng Miêu Nhi thì lại càng ác hơn nữa, hắn cứ liếc về phía nàng và chum miệng cười như trêu chọc.

Chu Thất Thất cảm nghe như tim mình đập vọt ra ngoài, nàng phải vận dụng toàn lực mới khỏi ngã ra, nhưng da mặt mỗi lúc lại cứ mét xanh và tay chân bắt đầu lẩy bẩy...

Trầm Lăng ngó nàng mỉm cười :

- Cô có khoẻ không ?

Chu Thất Thất toát mồ hôi nhưng vẫn cố làm tỉnh :

- Các hạ là ai ? Tôi chưa hề...chưa hề quen biết .

Hùng Miêu Nhi cười lớn :

- Thật cô không biết chúng tôi à ?

Chu Thất Thất rướm giọng :

- Là không ? Tại làm sao tôi lại nhất định phải biết các người chứ ?

Nhưng khốn đốn thay, nàng cố làm bộ chừng nào thì giọng nói nàng run theo chừng ấy...

Hùng Miêu Nhi nhún vai :

- Bây giờ mà vẫn còn cố đóng kịch à ? Cho dù có thể qua mắt được tất cả thiên hạ nhưng cô cũng không làm sao qua mặt Trầm Lăng được. Cô nhớ xem đã có chuyện nào qua mắt được hắn đâu .

Chu Thất Thất chớp chớp mắt :

- Ta không hiểu...người nói gì ta không hiểu .

Hùng Miêu Nhi cười khi khi :

- Cô muốn tôi nói toạc móng heo à ?

Chu Thất Thất ngún nguẩy xoay mình :

- Thật là cái hạng người khó nói chuyện quá.

Thắng Huyền...Đã theo dõi và đã nóng mặt cho chú vợ, Thắng Huyền xôm tới chặn ngang giữa Hùng Miêu Nhi và Chu Thất Thất...Hắn định can thiệp mạnh nhưng khi bắt gặp ánh mắt của Hùng Miêu Nhi, hắn cũng hơi co vùi :

- Hùng huynh, đã không nhận là quen biết thì thôi...kể cũng chẳng có gì quan trọng...

Lừ lừ mắt nhìn Thắng Huyền, Hùng Miêu Nhi vụt cười lớn :

- Sao ? Bây giờ định nói chuyện thay cho chú vợ đấy à ?

Thắng Huyền đỏ mặt ngáp ngừng :

- À...a...Không...Không phải vậy...

Hùng Miêu Nhi vỗ vỗ vai hắn :

- Nếu quả thật ông bạn mà cưới cô cháu gái của vị này thì chắc thiên hạ phải lo đi sắm hòm, vì họ sẽ cười vỡ bụng ra mà chết mất .

Nói chuyện gì khác thì có thể nhin, nhưng đụng vào cái chuyện đó làm cho Thăng Huyền nóng mặt, giọng hắn bắt đầu hơi cự nự :

- Tại làm sao lại cười chứ ? tại hạ chẳng lẽ lại không xứng à ?

Hùng Miêu Nhi rùn vai :

- Đúng, xứng hồng nổi.

Thăng Huyền giận dữ :

- Sao ? Có lẽ các hạ mới xứng à ?

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Tôi lại càng không xứng. Người đẹp như thế thì con mèo hoang này thật xin chịu, nuốt không trôi .

Thăng Huyền quắc mắt :

- Trước mặt một người con gái, trước mặt một cô gái nhà lành, tôi xin nhắc các hạ nên biết điều kính trọng .

Hùng Miêu Nhi nhướng mắt :

- Sao ? Bây giờ muốn vì "nàng" mà ăn thua đủ với nhau à ?

Thăng Huyền quả đã nổi nóng :

- Ủ, đánh thì đánh, chứ sợ à ?

Hùng Miêu Nhi lắc đầu thở ra :

- Thật là đáng thương, bị người ta lừa bằng một cách quá ư thâm hại .

Thăng Huyền giận xanh mặt :

- À...người mới là đáng thương chứ ai ? Người bị lừa hay là ai ? Xét coi .

Hùng Miêu Nhi chỉ chỉ vô ngực mình :

- Tôi à ? Tôi mà bị lừa à ? Hà hà đúng, tôi cũng đã từng bị lừa, nhưng không đến nỗi bị lừa cưới một tay đực rửa về làm vợ .

Thăng Huyền hơi sững sốt, nhưng liền theo đó lại cười sằng sặc :

- Trời đất, bà con ơi...vị này bộ điên rồi sao cà ? Sao lại bảo một vị cô nương là đàn ông ?

Quần hào nhìn chăm chăm vào mặt Vương Lâm Hoa, vẻ mặt yêu kiều, ủ rũ, tất cả mọi người bất giác cũng đâm ngờ...họ ngờ gã thiếu niên họ Hùng không chừng quả là không được...tỉnh.

Nhưng Hùng Miêu Nhi vẫn ngửa mặt cười :

- Sao ? Không tin à ? Có phải muốn ta lột bằng chứng ra không ?

Thắng Huyền hất hàm thách đố :

- Trưng bằng chứng đi. Đây, tại hạ xin cá bằng cái đầu đây .

Hùng Miêu Nhi hấp háy mắt :

- Không cần cái đầu làm gì cho lớn chuyện, chỉ cần có mấy bầu rượu ngon là đủ...

Và không chờ nói hết câu, Hùng Miêu Nhi thành linh xốc tới nắm ngang ngực áo của Vương Lâm Hoa xé toạc ra...

Cô gái "Vương Lâm Hoa" bỗng co mình lại một cách cực kỳ thương hại...

Ngực áo bị bung ra, để lộ làn da trắng muốt và cặp nhũ hoa lồ lộ căng vun .

- Trời đất !...

Hùng Miêu Nhi vừa há hốc miệng vừa thối lui...

Làm sao lại có chuyện kì dị như thế .

Chính Vương Lâm Hoa dị dung thành con gái, nhưng sao bây giờ lại hoá ra...con gái thật .

Quần hào xôn xao la ó...

Nhưng người kinh ngạc đến phát điên lên được thì là Chu Thất Thất . Chính nàng đã bắt Vương Lâm Hoa, chính nàng đã buộc hắn dị dung cho nàng và cho hắn, sau đó là bao ngày gần gũi trao đổi chuyện, chính là một Vương Lâm Hoa bằng xương bằng thịt thế sao bây giờ lại thành cô gái một trăm phần trăm ?

Nụ cười trên môi Trầm Lăng vụt tan biến. Sự việc lạ lùng xảy ra quá bất ngờ, cho dù trầm tĩnh đến đâu cũng phải ngẩn người...

Nhìn sống người con gái Vương Lâm Hoa một lúc, Chu Thất Thất vùng bụm mặt rú lên...

Nàng cảm thấy quả đúng là quỷ hiện...

Nếu không phải là ma quỷ thì tại sao bỗng nhiên lại biến ra như thế ? Tại sao Vương lân Hoa giả gái rồi lại thành cô gái thật ?

Quần hào không rõ ngọn ngành cho nên vừa hơi bức mà lại cũng cảm thấy câu chuyện quá tức cười.

Cuộc diện đã biến loạn từ lúc bắt Kim Bất Hoán, nhưng bây giờ thì không còn hàng ngũ chủ khách gì cả. Họ ùn ùn xông tới, thụt lui y như chen nhau xem một đám hát đình...

Trong số người bức tức phải kể đến Thăng Huyền là thứ nhất, vì hắn cảm thấy vị hôn thê của mình quả là con gái, hắn lại cảm thấy Hùng Miêu Nhi muốn làm nhục nàng giữa chỗ đông người .

Giả như đừng có thái độ mất thân khó hiểu của ông chú vợ thì có lẽ hắn đã nhào vô sống chết với Hùng Miêu Nhi, nhưng trước phản ứng ngược đời của Chu Thất Thất làm cho hắn cũng dậm ra do dự...

Tự này thủy chung vốn cứ một mực ngậm câm, cho đến bây giờ, cô gái Vương lân Hoa mới cất tiếng khóc ô ô, nàng vừa khóc vừa rên rỉ :

- Các người...các người tự xưng là anh hùng hảo hán...thế mà các người lại đi sỉ nhục một người con gái yếu đuối bệnh hoạn, các người...

Tiếng khóc của nàng như một ngọn lửa nung thêm giận dữ, Thăng Huyền nhảy càn tới dang tay nắm mạnh vào mặt Hùng Miêu Nhi...

Tình thế không cho phép đánh lại, mà cũng không thể chạy trốn, Hùng Miêu Nhi đành phải trơ mặt mình chịu trận...Thăng Huyền càng tức tối càng dang tay nắm liên hồi...

Thật là quá tức cười, kẻ bị đánh đã không dùng thế kháng cự, mà kẻ đánh người lại cũng không theo chiêu thức nào cả vì tình thế đã đẩy Hùng Miêu Nhi vào thế kẹt và làm kẹt luôn đến Thăng Huyền, vì tuy giận dữ nhưng không nhằm vào vấn đề sinh tử, vả lại người ta đã đưa lưng ra chịu thì chẳng lẽ mình lại sử dụng tuyệt kỹ võ công ?

Rốt cuộc kẻ đánh người chịu đều y như những kẻ tay ngang.

Thấy tình thế tuy không nguy hiểm, nhưng cũng không thể để kéo dài hơn, Trầm Lăng đành phải bước tới trước mặt Chu Thất Thất nhìn nàng nghiêm giọng :

- Thất Thất, cô có thể lấy mắt ngó Hùng Miêu Nhi chịu đòn như thế mãi sao? Chu Thất Thất dậm hoảng nói không ra tiếng :

- Tôi...tôi...

Trầm Lăng gằn giọng :

- Cho dù cô giận tôi thế nào đi nữa, nhưng cô phải nhớ rằng Hùng Miêu Nhi đã từng liều thân để cứu lấy mạng cô...

Chu Thất Thất ứa nước mắt thét lên :

- Thắng Huyền, dừng lại...

Quả thật, chỉ có một mình Chu Thất Thất mới khiến cho hắn dừng tay, tuy nhiên, hơi giận của hắn vẫn còn hừng :

- Hùng Miêu Nhi, hôm nay ngươi đừng hòng thoát khỏi...

Và quay qua phía Chu Thất Thất , hắn hỏi :

- Phải xử trí hắn làm sao ?

Từ nãy đến giờ vì mắc lo giận dữ, cho nên thái độ và lối xưng hô giữa Hùng Miêu Nhi, Trầm Lăng và Chu Thất Thất Thắng Huyền không nghe rõ mà thật sự dù có nghe rõ có lẽ hắn cũng chỉ cho đó là lối đùa cợt mất dạy theo lối vừa rồi. Cho nên câu hỏi về lối xử trí Hùng Miêu Nhi, hắn vẫn còn hỏi người chú vợ.

Nghe hắn nói, Chu Thất Thất thở dài :

- Tha hắn đi .

Thắng Huyền ngơ ngác :

- Tha hắn ?

Trong đám ngoại cuộc vây quanh có người lên tiếng :

- Sao lại tha ? Tha trợn thế sao được chứ ?

Chu Thất Thất gất lên :

- Ta bảo tha là tha ngay .

Thắng Huyền hơi tức :

- Tại sao lại tha ?

Chu Thất Thất đăm lúng túng :

- Tại vì...tại vì...

Nàng khẽ liếc quanh, tia mắt Trầm Lăng loé lên sáng quắc, Hùng Miêu Nhi ử rử như con mèo ướt, còn quần hào thì phần đông vẻ mặt hăm hăm...

Nàng cắn môi dậm cẳng :

- Đây, các người xem đây .

Vừa nói Chu Thất Thất vừa lột mũ, xoắn tóc, cởi áo ngoài quăng xuống đất và lấy khăn chà xát mặt mày...

Quần hào kêu lên kinh ngạc...

Thắng Huyền y như nằm mộng, hần há hốc mồm nhìn Chu Thất Thất. Hết chuyện con gái thành con gái, bây giờ đến lượt "ông" chú vợ lại cũng thành...con gái nốt.

Sự việc diễn ra làm cho hần muốn phát điên luôn.

Hần đứng chết sững một hồi rồi mới nói như líu lưỡi :

- Sao...sao...chú lại là...là gái ?

Giá mà tình thế đừng có phải quá dị thường thì câu hỏi của Thắng Huyền, câu hỏi lộn xộn tréo ngoe ấy sẽ làm cho thiên hạ cười lăn, nhưng vì mãi ngo ngẩn trước sự việc dị kỳ nên không ai để ý...

Chu Thất Thất cười gượng :

- Tại làm sao ta lại không thể là gái được ?

Thắng Huyền ngó cô gái "Vương Lâm Hoa":

- Thế còn...thế còn...

Chu Thất Thất nói :

- Ta vốn là gái và nó vốn là...là trai .

Quần hào cười khúc khích :

- "Chú" là gái thì rõ ràng rồi, nhưng còn cháu là trai thì...thì những thứ...phụ tùng con gái ấy làm sao .

Chu Thất Thất đỏ mặt đậm chân :

- Mà ta nói "nó" là trai .

Quần hào cười rộ :

- Trai thì làm sao lại...như vậy .

Chu Thất Thất cắn môi gần chảy máu :

- Rõ ràng là hần...là hần mà...

Trầm Lăng thở ra :

- Hần là Vương Lâm Hoa thế sao bây giờ lại thành cô gái ? Nếu có người đánh tráo thì cô cũng biết chứ ?

Chu Thất Thất đậm chân tức tối :

- Thật là tức chết...rõ ràng...

Nàng ngừng nói và thình lình chụp lấy cô gái , quắc mắt thét lên :

- Nói, tại sao ngươi là gái ? Nói mau...

Cô gái gân cổ cãi :

- Thì tôi vốn là gái mà .

Chu Thất Thất gần giọng :

- Ai đã đánh tráo ngươi vào đây ?

Cô gái vẫn buồng bình :

- Cô không rời tôi nửa bước thì ai tráo được ?

Chu Thất Thất chụp lấy tay cô gái vặn tước một cái thật mạnh và rít lên :

- Cô nói thật không? Nói không? Vương Lâm Hoa làm cách nào đánh tráo ngươi?
Nói .

Cô gái đau quá nhăn mặt kêu lên :

- Buông ra...buông ra...tôi nói, tôi nói...

Chu Thất Thất cười gần :

- Mươi cô gái đã hết chín cô sợ đau. Ta là con gái, ta biết rõ điều đó, nếu biết điều thì hãy nói sớm ra đi .

Cô gái chảy nước mắt :

- Được rồi, tôi nói, tôi xin nói thật...

Chu Thất Thất nghiêng rằng :

- Nói đi, nói thật đi, Vương Lâm Hoa bây giờ ở đâu? Hắn dùng cách nào để đánh tráo? Đánh tráo hồi nào? Nói, nói mau .

Cô gái run rẩy :

- Tối hôm đó...

Tách...

Cô gái vừa mới nói ba tiếng chợt từ phía bên ngoài một tiếng động khê vang lên, một ngọn đao mệnh ngân châm cắm phập vào mình... Sức bay của ám khí quá mau làm cho không ai nhận kịp, đến khi mọi người phát giác thì cô gái đã giật tay, giật chân hết thở.

Một thứ ám khí tẩm độc dữ lắm.

Chu Thất Thất vừa hết hồn vừa giận, nàng đứng lên quát lớn :

- Kẻ nào ? Có gan hãy ra mặt .

Hùng Miêu Nhi hầm hầm phóng thẳng ra ngoài...

Nhưng, bên trong thì người đông lộn xộn, bên ngoài trời tối om om, tuyết phủ mù mịt, tìm được hung thủ quả là chuyện mò kim đáy bể .

Cuộc hội của Cái Bang vốn đã lộn xộn nhiều biến cố, bây giờ máu đổ ra lại càng làm cho thêm lộn xộn hơn nữa, một số tua ra tìm hung thủ, một số vây quanh cô gái, nhưng tất cả đều đành phải co tay, vì cô gái thì đã chết mà hung thủ cũng đã thoát thân.

Chu Thất Thất thiếu điều nhảy dựng lên vì tức tối. Chỉ riêng một mình Cao Tiểu Trùng cứ ngo ngo bộ mặt cười khi...dáng cách bình thường của gã trông dễ tức cười , nhưng trong hoàn cảnh này làm cho nhiều người phát cáu.

Chùng như không để ý đến việc thiên hạ bực mình vì mình, hắn cứ nói một cách tỉnh bơ :

- Đừng nóng...cô nương đừng nóng, chuyện đâu rồi còn có đó. Ở đời này mấy ai lấy thùng úp được voi .

Trầm Lãng gật gù :

- Vị huynh đài đây nói có lý lắm. Bây giờ cô nòn nóng cũng chẳng có ích chi.

Chu Thất Thất dậm chân đồm độp :

- Đừng có bàn ra, người ta nóng như lửa đốt mà các người còn ở đó làm tỉnh .

Chợt sau lưng nàng có tiếng :

- Đâu có tỉnh, nhưng phải thông thả chứ .

Chu Thất Thất quay lại thấy người nói đó chính là chủ nhân Duyệt Tân Lâu, chính là người anh rể thứ ba của nàng...

Đã trải qua không biết bao nhiêu gian khổ, xa gia đình, xa những người thân thuộc, nhưng lúc gặp ở Duyệt Tân Lâu thì đang cải trang, và đang hứng chí cho nên Chu Thất Thất làm ngo, đến bây giờ, mọi sự vỡ lẽ, hiện lại nguyên hình người con gái, bất thành lình gặp lại người anh từ trước luôn chiều chuộng, nàng chạy anh lại gục đầu khóc ngất...

Khóc đã một hồi rồi nàng lại tức tưởi :

- Thư phu...thư phu...ai họ cũng khinh lờn em hết...

Lục Thương Đào Chu Phạm Phần Dương, vị chủ nhân Duyệt Tân lâu, người anh rể thứ ba của Chu Thất Thất, vuốt lấy tóc em, dịu giọng :

- Không đâu, sẽ không ai lừa em nữa đâu...ai khinh lừa em anh sẽ giết họ...

Chu Thất Thất lau nước mắt nhưng miệng thì cứ khóc hu hu...

Quần hào nhìn nhau cố nín cười.

Thăng Huyền thì bây giờ lại đâm ra tức tối với chính mình, vì một cô bé nhỏ nhẽo như thế mà mình lại còn tôn làm chú vợ lại cung cung kính kính...

Phạm Phần Dương khẽ liếc Trầm Lăng và nói với Chu Thất Thất :

- Em đi với anh , để họ ở đây làm gì mặc kệ họ .

Rồi không đợi Chu Thất Thất trả lời, Phạm Phần Dương kéo nàng vệt người đi thẳng ra ngoài.

Đang lúc tập trung để xem bọn Trầm Lăng, Hùng Miêu Nhi, quần hào không buồn để ý đến hai anh em Chu Thất Thất, họ cứ dồn vào trước rạp và bao nhiêu đuốc cũng tập trung vào đó.

Phạm Phần Dương dẫn Chu Thất Thất ra đến bên ngoài, gần ở đầu đường, chợt có một môn đệ Cái Bang bước tới vòng tay :

- Kính thưa Phạm đại hiệp, tề bang có chuẩn bị sẵn ngựa xe, nếu đại hiệp có cần cứ tự nhiên sử dụng.

Phạm Phần Dương đáp lễ :

- À...các hạ biết tôi à ? Hay lắm, nhưng không biết như thế nào, có phiền chi không nhỉ ?

Gã môn đệ Cái Bang vòng tay lễ phép :

- Không có chi, đây là sự sắp xếp của tề bang dành cho quý vị quan khách đường xa. Ngựa hàng trăm con, xe sẵn mấy mươi cỗ, chứ đâu có ít .

Và hần vỗ tay mấy tiếng, có hai môn đệ Cái Bang khác, một thì dẫn mấy con tuần mã, một đưa đến một cỗ xe...

Gã lại vòng tay :

- Ngựa xe đã sẵn rồi, chẳng hay Phạm đại hiệp thích đi ngựa hay muốn ngồi chung xe với cô nương đây ?

Như thoáng một ý nghĩ đề phòng, Phạm Phần Dương nói với Chu Thất Thất :

- Em hãy lên xe, anh đi ngựa một bên nhé .

Chu Thất Thất gật đầu lên xe, gã môn đệ Cái Bang cẩn thận cho ngựa đi nước nhỏ...

Phạm Phần Dương thúc ngựa kèm theo...

oOo

Theo mãi một lúc lâu không thấy bóng dáng hung thủ, Hùng Miêu Nhi hậm hực quay trở lại. Vừa vô tới rạp hắc đã chửi um lên :

- Quân chó má, ta mà bắt được thì cha nó cũng phải chết...

Trầm Lăng bật cười :

- Bắt được thì cha nó cũng phải chết, nhưng không bắt được thì kể như...huề .

Hùng Miêu Nhi nói :

- Hắc tử ông không ai biết hắc chứ .

Trầm Lăng hỏi :

- Nghĩa là anh biết ?

Hùng Miêu Nhi nhướn nhướn mắt :

- Trừ Vương Lâm Hoa bày trò sát nhân diệt khẩu thì còn có ai vô đây nữa .

Trầm Lăng thở ra :

- Tôi đã từng nói con người của Vương Lâm Hoa không thể xem thường, có thể nói toàn thể Trung Nguyên nơi nào cũng có vây cánh thuộc hạ của hắc cả.

Hùng Miêu Nhi nghiêng răng :

- Sẽ có một ngày...một ngày nào đó tôi sẽ nắm đầu từng tên một như bắt chuột...

Mà bây giờ thì trước hết là Kim Bất Hoán...

Rồi như sực nhớ ra, hắc hỏi tiếp :

- Trầm huynh hồi nãy dùng thủ pháp gì mà mới chỉ nhắc tay đã điểm hắc năm đại huyết ?

Trầm Lăng mỉm cười :

- Cái con người giảo hoạt ấy không lẹ tay với hắc là không được đâu...

Tiền Công Thái xen vô :

- Chẳng hay nhị vị định xử trí với hắc như thế nào ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Tên đại gian đại ác ấy, chẳng riêng chúng tôi thù hằn mà Kiều đại hiệp...

Hùng Miêu Nhi chợt nhìn quanh và hỏi :

- Kiều đại hiệp và Hoa cô nương đâu nhỉ ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi thấy họ đi nhưng không tiện lưu lại.

Tiền Công Thái vòng tay :

- Xin Trầm đại hiệp niệm tình tề bang mà giao Kim Bất Hoán lại cho chúng tôi. Vì hắn đã hại chết trưởng lão của tề bang nên chúng môn đệ muốn xử trí hắn theo đúng qui củ.

Trầm Lăng gật đầu :

- Chính ý của tại hạ cũng nghĩ như thế ấy, chỉ có điều...

Tiền Công Thái chặn hỏi :

- Có lẽ Trầm đại hiệp còn hơi nghi ngờ đệ tử tề bang?

Trầm Lăng cười :

- Không phải thế, tôi chỉ muốn hỏi hắn đòi câu thôi.

Tiền Công Thái nói :

- Vâng, nhưng nếu thấy đông người không tiện thì chúng tôi xin cho môn đệ lui ra nơi khác.

Trầm Lăng lắc đầu :

- Không cần lắm...

Đưa tay giải khai ba đại huyết trên mình Kim Bất Hoán Trầm Lăng hất hàm :

- Người dấu Bạch Phi Phi ở đâu ?

Kim Bất Hoán đảo đảo con mắt chợt :

- Ta tuy không phải người tốt, nhưng cũng không như tuồng dâm loạn, ta không xem con bé ấy vào đâu...

Trầm Lăng cười nhạt :

- Thế thì tại sao ngươi bắt dấu ?

Kim Bất Hoán trừng mắt :

- Vương Lâm Hoa chứ đâu phải là ta. Ta chỉ hỗ trợ hắn khi bắt cô ấy thôi. Còn việc hắn đem dấu đầu ta làm sao biết được ? Bộ các người tưởng đầu ta thân thiết với cái tên quỷ quái Vương Lâm Hoa ấy lắm à ?

Hùng Miêu Nhi cười khẩy :

- Giả như trước mặt Vương Lâm Hoa mà người dám chửi như thế thì hay qua.

Kim Bất Hoán nhăn nhăn mặt :

- Sao ? Không dám à ? Ta sắp sửa giết hắn đấy chứ đừng nói chửi. Nếu không có Chu Thất Thất đến cứu thì thử xem hắn có sống được không .

Hùng Miêu Nhi trố mắt :

- Chu Thất Thất cứu Vương Lâm Hoa ?

Kim Bất Hoán kiểm chuyện tấn ơn, hắn kể hết đầu đuôi mọi sự tại ngôi nhà mồ. Tự nhiên là hắn dấu tuyệt chuyện vì tham lợi, hắn nói toàn chuyện vì đại nghĩa giang hồ mà trừ loài giang ác, và lẽ cố nhiên là hắn chửi Chu Thất Thất thậm tệ...

Suy nghĩ một hồi, Trầm Lăng nói :

- Cứ như thế thì quả Vương Lâm Hoa đã lọt vào tay Chu Thất Thất...Nhưng tại sao có sự lại xảy ra như thế này, hắn làm sao lại tráo được cô gái...

Hùng Miêu Nhi nói :

- Lạ thật, chính mắt tôi ngó thấy nàng giữ Vương Lâm Hoa chặt lắm, không rời đi nửa bước...Nhưng hắn vụt vỗ tay :

- Thôi, đúng rồi...

Trầm Lăng hỏi :

- Sao ? Đúng là làm sao ?

Hùng Miêu Nhi nói :

- Đêm rồi, khi Chu Thất Thất mang tôi bỏ ngoài đường thì chỉ có một mình Vương Lâm Hoa ở trong khách điểm...Nhưng trước khi đi tôi thấy Chu Thất Thất cẩn thận điểm vào mấy đại huyết hắn , như vậy chắc chắn là hắn nhờ người cứu .

Trầm Lăng cau mày :

- Nhưng khi Vương Lâm Hoa lọt vào tay Chu Thất Thất thì đâu có ai biết .

Hùng Miêu Nhi gật gật đầu :

- Phải rồi, trừ Kim Bất Hoán thì không ai biết...

Kim Bất Hoán lật đật nói lớn :

- Lúc đó Vương Lâm Hoa thù tôi thấu xương thì tôi làm sao lại đi giúp hắn .

Hùng Miêu Nhi cười nhạt :

- Lời nói của người không ai tin cả. Việc này chỉ hỏi Chu Thất Thất...ủa, Trầm Lãng, sao anh lại để nàng đi ?

Trầm Lãng nói :

- Tôi đã giao nàng lại cho người anh rể của nàng chăm sóc.

Hùng Miêu Nhi cau mày :

- Lỡ lại xảy ra chuyện nữa thì làm sao...

Trầm Lãng cười :

- Anh không biết con người của Phạm Phần Dương, hắn cẩn thận lắm, có thể nói là một giọt nước không thể lọt qua được hắn đấy.

Hùng Miêu Nhi bật cười :

- Đã thấy sự cẩn thận của hắn rồi. Lúc ở Duyệt Tân Lâu hắn chỉ giao đấu với tôi bằng mắt chứ nhất định không chịu ra tay...Thật quả là một con người dễ làm nên đại nghiệp...

Trầm Lãng nói :

- Cho nên, giao Chu Thất Thất cho hắn thì không có gì phải sợ.

Hùng Miêu Nhi gật gù :

- Bây giờ mình có thể theo kịp, hắn cẩn thận đủ mọi phương diện thì nhất định cũng không có đi mau đâu.

Trong đám đông có tiếng xen vào :

- Theo không kịp đâu, hai người vừa rồi đều đi bằng xe và ngựa.

Hùng Miêu Nhi lắc đầu :

- Đúng là phú gia, đi đâu cũng có xe ngựa. Hắn với tôi đến đây một lượt mà đâu có mang theo. Có lẽ đây là do anh em Cái Bang đưa hộ...

Tiền Công Thái xen vào :

- Không đâu. Qui củ của Cái Bang từ trước đến giờ đâu có dùng xe ngựa .

Thoáng hơi suy nghĩ Trầm Lãng vụt đổi sắc :

- Không xong, như thế là không xong rồi .

Thấy sắc diện của Trầm Lãng , Hùng Miêu Nhi cũng giật mình :

- Sao ? Anh thấy sao ?

Trầm Lăng nói :

- Tôi thấy chuyện này mờ ám, linh cảm như Phạm Phần Dương đã gặp không may, vì tự nhiên có xe ngựa đưa một cách vô lý như thế thì tôi e rất có thể là Vương Lâm Hoa...

Hùng Miêu Nhi gặng lại :

- Sao lại cũng có thể là Vương Lâm Hoa nữa ?

Trầm Lăng mím môi :

- Bất luận như thế nào, ta phải theo ngay mới được .

Hùng Miêu Nhi đẩy Kim Bất Hoán tới trước mặt Tiền Công Thái :

- Cần thận đối với tên gian trá này nhé.

Và kéo tay Trầm Lăng , hai người hấp tấp lao đi

oOo

Ngồi trên xe mà tâm trí của Chu Thất Thất xoay như chong chóng...Nàng không hiểu Vương Lâm Hoa đào thoát bằng cách nào ? Ai có thể biết mà cứu hẩn?

Ngựa của Phạm Phần Dương cứ kè sát bên xe và cỗ xe lăn một cách thật là thư thả...

Dáng cách của Phạm Phần Dương thật là đỉnh đạt. Không tháo mà cũng không quá nghiêm khắc, vừa uy nghi mà cũng vừa dễ mến...

Chu Thất Thất khẽ gục gật đầu...

Nàng cảm thấy chị nàng có một người chồng như thế thật là có phúc quá...Nghĩ vẩn vơ rồi Chu Thất Thất lại cũng nhớ đến Vương Lâm Hoa...Nàng đâm ra tức mình. Đã nắm trong tay rồi lại để cho hẩn thoát.

Chợt nghe Phạm Phần Dương cười :

- Chuyến này cô nên ghé thăm chị Ba cô mới phải. Từ lúc nghe cô bỏ nhà ra đi, bà ta nhìn ăn luôn ba bốn ngày, gần phát bệnh đấy.

Chu Thất Thất cười :

- Mập như chị ấy nhìn đói ba bốn ngày mà thắm thắp gì .

Phạm Phần Dương cười lớn :

- Đúng quá, mà nè, đừng có nói cho bà ấy nghe câu đó nhé, bà ra dạo này sợ cái tiếng "mập" như là sợ quỷ vậy đó .

Đang cười, Phạm Phần Dương vụt thở ra :

- Chỉ tội nghiệp cho Bát đệ...

Chu Thất Thất trố mắt :

- Anh cũng biết chuyện Bát đệ nữa sao ?

Phạm Phần Dương gật đầu :

- Trầm Lãng có kể cho tôi biết. Tội nghiệp cậu ấy thông minh quá...Chỉ mong trời phạt phù hộ cho người lành...

Nhắc tới Hoả Hải Nhi, Chu Thất Thất cảm nghe lòng mình như xát muối. Thật là đáng thương cho đứa em út...Không biết bây giờ nó thất lạc về đâu, còn sống hay là chết .

Mắt nàng vụt đỏ hoe...

Nàng hỏi anh rề bằng một giọng buồn buồn :

- Chuyện này anh có nghe cha đã biết chưa ?

Phạm Phần Dương lắc đầu :

- Ai dám nói. Mà nói làm chi cho nhạc phụ thêm buồn .

Chu Thất Thất gật gù :

- Phải rồi, đừng cho cha hay là phải...Tôi thề một ngày nào đó nhất định sẽ tìm cho ra Bát đệ mang về cho cha.

Lặng thinh một lúc, Phạm Phần Dương vụt nói :

- À này, quên nói cô nghe, ngũ ca của cô đạo này phát tài dữ lắm nghe. Vừa rồi nghe đâu trúng một sòng lớn lắm...Nghe nói lại thì bao nhiêu bạc ở Đại Đồng Phủ bị hấn vét hết, số ăn được hình như lên đến năm mươi vạn lạng...Chuyện tức cười, cái gã "Doạt Lộ Thần" Lý lão đại định bố trí vét sòng đó, thế nhưng lại bị hấn phổng tay trên. Làm lão thất điên bát đảo...Hôm rồi, nhân ngày sinh nhật của chị Ba cô, cậu ấy đem biếu một cặp xuyên vàng, làm chị cô thích quá, sau đó đem cân thử thì cặp xuyên ấy nặng đến hơn hai ngàn lạng .

Chu Thất Thất thở ra :

- Luôn đến ngày sinh nhật của chị ấy mà tôi cũng quên bằng mất .

Phạm Phần Dương hứng chí nói luôn :

- Còn đại ca thì...

Chu Thất Thất khoát tay :

- Thôi thôi...đừng nói nữa...các người ai cũng có phúc, ai cũng có dịp may, chỉ có một mình tôi...chỉ có một mình tôi...chỉ có tôi là chẳng ra gì...

Phạm Phần Dương cười :

- Cô chủ quan, cô lầm rồi. Chu Thất Thất tiểu thư gần đây nổi tiếng như cồn, trong giang hồ đâu đâu cũng nghe danh. Chính tôi đây, tuy không gặp cô nhưng cũng nghe được nhiều chuyện hay lắm đó .

Chu Thất Thất hỏi :

- Vì thế mà anh đi tìm Trầm Lăng để hỏi đấy à ?

Nghe câu hỏi hơi dối của cô em vợ, Phạm Phần Dương cười :

- À...à...tôi chỉ...

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Cho anh biết nghe, tôi với hắn không có quan hệ gì cả, từ rày về sau anh đừng có hỏi hắn gì hết...Tôi...tôi không quen hắn bao giờ cả .

Phạm Phần Dương nhún nhún vai :

- Được rồi, không quen thì thôi...

Nói chưa dứt lời, con ngựa Phạm Phần Dương đang cưỡi vụt chồm lên, và y như phát cơn điên, quay đầu sang hướng khác chạy như tên bắn...

Phạm Phần Dương hoảng hốt, hai chân kẹp cứng hông ngựa và ghì chặt dây cương...Nhưng càng ghì cương chừng nào, ngựa lại lồng lộn phi nhanh chừng ấy. Con ngựa vốn đã là giống kiện mã mà bây giờ lại càng như cọt sút chuồng, nó ngẩng đầu tung cao vó vào bụi, vào cây sải riết như tên xé gió.

Chu Thất Thất hoảng hồn kêu lớn :

- Thư phu...thư phu...

Nhưng, như để trả lời nàng, hai con ngựa kéo xe cũng vụt hí ré lên và lao đi thật nhanh, cỗ xe chao qua chao lại y như bay trên mặt đất.

Cỗ xe chở Chu Thất Thất và con ngựa chở Phạm Phần Dương rẽ ra làm hai phía nghịch chiều, thêm vào đó, sức ngựa phi nhanh quá, nên chỉ thoáng mắt là không còn trông thấy nhau nữa...

Chu Thất Thất giận dữ quát lên :

- Tên đánh xe khốn kiếp, người làm ăn gì thế ?

Gã môn hạ Cái Bang ngồi đánh xe thò mặt vào lỗ tò vò dòm ngược vô trong xe hỏi một cách tỉnh bơ :

- Gì thế cô nương ?

Chu Thất Thất vùng vằng :

- Người đui rồi à ? Dừng xe lại đợi anh ta với .

Gã môn đệ Cái Bang cười ngất :

- Anh rể cô cỡi nhầm con ngựa điên, mà chắc có lẽ hần cũng bị điên lây rồi, đợi làm gì cho mất công .

Chu Thất Thất kinh hãi :

- Người...người nói cái gì ?

Gã đánh xe cười ha hả :

- Cô nương không nhận ra tôi à ?

Chu Thất Thất rúng động :

- Người...người là ai ?

Gã đánh xe nói :

- Đâu, nhìn kỹ lại xem .

Vừa nói gã vừa thò tron cái đầu vào và đưa tay lau mặt...

Chu Thất Thất trừng trừng đôi mắt : gã đánh xe lại là Vương Lâm Hoa .

Nàng giận dữ thét lên :

- Quỷ, người là con ác quỷ .

Vương Lâm Hoa cười hỉ hỉ :

- Chu cô nương, sợ rồi à ?

Chu Thất Thất không thèm trả lời, nàng quay ra sau xô mạnh cửa...

Nhưng cửa xe cứng ngắc, xô đập cách nào cũng không lay động...

Vương Lâm Hoa lại cười :

- Chu cô nương , bình tĩnh đi. Xe này là xe chế riêng "đặc biệt" mà, thoát không được đâu .

Chu Thất Thất thét lớn :

- Ác quỷ, ta sẽ liều chết với người .

Vừa nói nàng vừa vung tay đấm mạnh ngay nơi chiếc cửa nhỏ, nơi Vương lân Hoa lộ mặt...

Vương lân Hoa thụp đầu xuống và chụp đúng ngay vào mạch môn nơi cổ tay của Chu Thất Thất...

Như một người điên, Chu Thất Thất tung mạnh hai chân đá thốc vào cửa xe, nhưng quả đúng như Vương lân Hoa đã nói, cỗ xe này là cỗ xe đặc chế, thùng xe toàn bằng sắt, cho nên vừa đá vào, chân nàng đau điếng gần như muốn gãy...

Vương lân Hoa cười hi hi :

- Cô bé ngoan, đừng có nóng, thương thế của tôi chưa lành hẳn, tôi không dùng sức được đâu .

Chu Thất Thất rít lên :

- Khốn kiếp, con quỷ sống...sao ngươi không mắc dịch mà chết đi chứ .

Vương lân Hoa cười :

- Tôi đã nói mà cô quên, người nào tốt là bị yếu mạng, kẻ xấu mới sống dai...chẳng hạn như tôi thì làm sao mà chết được .

Chu Thất Thất cố sức vùng vẫy, nhưng mạch môn bị khoá cứng nên lần lần tay chân mềm nhũn...

Vương lân Hoa hun chùn chụt lên bàn tay ngọc và cười hểnh hếch :

- chà, bàn tay đẹp quá, mềm quá...thơm quá xá .

Chu Thất Thất thét lên một tiếng, tung mình nhảy dựng lên, đầu va vào mũi xe ngất lịm...

---Vietkiem.com---